

U OVOM BROJU:**DVE PRAZNINE
U NAŠEM SRCU***John Ortberg***ZAŠTO LJUDI
ODLAŽE IZ CRKVE?***Bill Smalt***RAST U HRISTU***Vilem D. Šneberger***BOG ČEKA DA
IZVRŠI ŽELJU ČOVEKA
MOLITVE***S. L. Brengle***OGOVARANJE***Brent Kercheville***misaone refleksije****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA**

*Uredništvo: Jan Vareca, Marina
Bako, Branko Milijašević, Vlatko i
Jelena Dir, Ante Miliša. Saradnici:
Janko Bako, Marika Eterović
Mansel i Jelica Makaji.*

www.siont.net

Živimo u vreme užurbane mahnitosti, kada vreme leti poput viora a obaveze se množe poput skakavaca. Današnjem čoveku je sve teže da razluči za sebe prioritete. Da odvoji važne stvari od nevažnih. Da se usredsredi na stvari koje su profitabilne i korisne za njega i njegove bližnje.

Apostol Pavle kao da nam govori šta je rešenje za ovakvu zbrku: "Braćo, ja još ne mislim da sam uhvatio, ali jedno stoji: zaboravljam što je za mnom, a pružam se za onim što je preda mnom." (Fil. 3:13 EČ) Kada Pavle kaže: "jedno stoji", on ustvari misli: "ja samo jednu stvar radim". Pavle je svoju pažnju posvećivao samo jednoj stvari, najvažnijoj stvari, onoj stvari u koju ga je Bog pozvao kroz Isusa Hrista. Pavle je sve svoje obaveze podredio ovoj jednoj stvari, bilo da je radio kao šatordžija, bilo da je jeo, čitao, pisao, razgovarao sa ljudima. Sve što je radio je podredio ovoj jednoj stvari, a ja verujem da je to bio jedan od razloga njegove velike efikasnosti u službi za Boga, a i njegove radosti koju je imao u Gospodu.

Mi kao da često zaboravljamo na ono "pravilo fizike", da nije moguće biti u isto vreme na više mesta i raditi više stvari. Henri Ford je rekao: "Ako misliš da možeš raditi više raznih stvari odjednom, grešiš, to nije moguće, jer tako rasipaš snagu i uništavaš svako pozitivno nastojanje. To samo proizvodi užurbanost (strku), a žurba daje rasipanje. Kada ja ustanem ujutro, i na umu imam više stvari koje bi želeo da obavim toga dana a znam da ih ne mogu sve uraditi, ja onda odem da trčim oko kuće. Posle trčanja ja se umorim, i tako umoran mogu jasnije razabrati šta treba prvo da uraditi, ne srljam više u moje obaveze..."

Ne znamo da li je apostol Pavle trčao oko kuće :-), ali znamo da je svoju energiju i misli uvek usmeravao prema Bogu i tražio Božju volju za sebe u svemu. Tako, zasigurno se mnogo molio nad svakom svojom obavezom i tako uspevao živeti usmeren život, život službe i život duhovnih plodova.

Za sve nas koji mislimo: **sve to JA moram da uradim**, postoji jedna stara hrišćanska izreka, koja kaže: "Ti ne možeš biti raspet na svaki krst, već samo na jedan." Dakle, nađi svoj krst, onaj jedan, onaj tvoj, kao Pavle...

Vaša, SIONSKA TRUBA.

DVE PRAZNINE U NAŠEM SRCU

John Ortberg

Doživeti zajedništvo znači upoznati radost sigurnosti, osetiti se voljenim i dopustiti drugima da me upoznaju. To znači imati priliku za davanje i rast, naći pravu domovinu a samim tim i unutrašnju sigurnost.

Stvoreni smo za zajedništvo. Zato nas usamljenost toliko boli, U Prvoj Mojsijevoj se u izveštaju o stvaranju stalno ponavlja jedan mali refren: "I reče Bog... i bi tako... i vide Bog da je dobro."

Pisac knjige naglašava da sve što postoji jeste rezultat stvaralačkog rada svemogućeg Boga - i da je sve stvoreno čudesno lepo.

Izveštaj o stvaranju glasi ovako: "I reče Bog... i bi tako... i vide Bog da je dobro."

Sve do poslednjeg čina stvaranja - gde se taj izveštaj prekida neprijatnom disonancijom. Bog stvara Adama po svom obličju. Gleda u tog čoveka, koji mu je tako sličan, i kaže: "Nije dobro". Zašto je Bog gledajući čoveka rekao "nije dobro"? Da li zato što su mu žene lepše?

Ne baš. Ovde se zapravo radi o temeljnoj izjavi o značaju međuljudskih odnosa.

Ljudima su potrebni drugi ljudi

Interesantno je da se u tom trenutku još nije dogodio pad u greh. Nema greha, nema neposlušnosti, nema ničega što bi pomutilo odnos između Boga i čoveka.

Čovek se nalazio u stanju potpune bliskosti sa Bogom. Svaka reč koju bi razmenili bila je puna prisnosti i radosti. Kad bi zahladilo, čovek bi šetao sa Bogom po vrtu - Njegov sveznajući Stvoritelj pun ljubavi ga je potpuno poznavao i voleo. Ipak, Bog za čoveka kaže da je "sam". I da ta "samoća" "nije dobra".

U nekim (mlakim) hrišćanskim krugovima, ljudi koji se osećaju usamljeno mogu ponekad čuti da ne bi trebalo da očekuju previše od međuljudskih odnosa - da je u svakom čoveku prisutna "praznina u obliku Boga", koju ne može da ispuni nijedan čovek. To je tačno. Međutim, prema Prvoj Mojsijevoj, u ljudima postoji i neka

vrsta "praznine u obliku čoveka", koju On, Bog, neće ispuniti, već je to na ljudima.

Ništa ne može da zameni tu našu unutrašnju potrebu za zajedništvom sa drugim ljudima:

- * ni novac,
- * ni uspeh,
- * ni zaposlenost,
- * ni knjige,
- * pa, čak ni Bog sam.

Iako se Adam nalazio u stanju bezgrešne savršenosti, bio je "sam". A to u Božjim očima nije bilo nimalo dobro.

Stvoreni smo za zajedništvo. To je Božija želja za vaš život. To je ona neizostavna pretpostavka za razvoj čoveka. Kao što piše Žan Vanijer: "Zajedništvo nije samo grupa ljudi koji zajedno žive i dragi su jedni drugima. To je mesto vaskrsenja."

Zajedništvo ljubavi

Dalje, Bog daje krajnje čudnu izjavu - poziva nas u zajedništvo sa Svetom Trojicom:

"Ali ne molim samo za ove, nego i za one koji na njihovu reč veruju u mene, da svi budu jedno, kao što si ti, Oče, u meni i ja u tebi, da i oni budu jedno u nama, kako bi svet poverovao da si me ti poslao." (Jovan 17,20-21).

Pozvani smo u to zajedništvo ljubavi. Zato Isus kaže: "Gde su dvojica ili trojica sabrani u moje ime, onde sam ja među njima." To zajedništvo "u njegovom imenu" nije ograničeno samo na bogoslužjenja. U Bibliji ime uglavnom označava karakter i identitet neke osobe. Biti zajedno u Isusovo ime znači ophoditi se prema drugima u duhu služenja, podređivanja i radosti - duhu koji je karakterističan i za samog Isusa u okviru Svete Trojice. Kad god se to desi među nama, kaže Isus, On ne može samo da sedi skrštenih ruku. On uvek postaje deo toga, raduje se i uživa u tome. Zajedništvo među ljudima koji se vole je Božije obeležje.

Zbog toga je iskustvo pravog zajedništva nešto što je neophodno za naš život. Pri tome i mi sami pronalazimo svoje mesto u životu i među ljudima. Kada se izolujem od drugih, osećam se usamljeno. Dok u zajedništvu sa drugima, doživljavam da mi je "srce puno". Ljudsko srce uvek ostaje prazno kada je zatvoreno samo u

sebe. Tek u zajedništvu - sa drugim ljudima - srce postaje živo. Doživeti zajedništvo znači upoznati radost sigurnosti, osetiti se voljenim i dopustiti drugima da me upoznaju. To znači imati priliku za davanje i rast, naći pravu domovinu a samim tim i unutrašnju sigurnost.

Ako se Isus molio da budemo pozvani u božanski krug, onda to nije neka usputna molba. Velika je cena plaćena da bismo imali pristup u Njega. Sin je zbog toga otišao na krst. Otac - koji je od večnosti bio u savršenom odnosu bliskosti sa Sinom - morao je da gleda kako Njegov voljeni Sin trpi strah i otuđenje zbog greha. Sveti Duh je došao na zemlju i dopustio da ga ljudi gase i rastužuju.

Svaka od osoba Svete Trojice platila je jako veliku cenu da bismo mi mogli da budemo primljeni u taj božanski krug, da bismo našli mesto u srcu Oca, Sina i Duha.

Živeti Božji san

Zato je potpuno nezamislivo ne ceniti zajedništvo i jednostavno prihvatiti (ne biti uznemiren) nejedinstvo među ljudima koji vole Boga - naročito nejedinstvo u Telu Hristovom - ili pak činiti stvari koje mogu dovesti do nejedinstva. Dopustiti ili podržavati nejedinstvo u tom zajedništvu znači ne slagati se sa Božijim planom za istoriju čovečanstva. Iako je to u svetu možda sasvim uobičajeno, u Božijim očima nije nimalo prirodno.

Pozvani smo, dakle, da zauzmemo naše mesto u večnom krugu ljubavi spremni da se žrtvujemo. Svaki čovek koga susretnemo, svaki trenutak našeg života, jeste prilika da živimo u zajedništvu i da ga izgrađujemo. Prilike za to nam se pružaju svakoga dana u velikom broju. Svaki put kada oprostite nekom ko vas je povredio, kada ohrabrite nekoga ko je potišten, kada pokažete saosećanje prema nekome ko je sasvim sam, kada pružite nekome ljubav, otvorite srce prijatelju, izmirite se sa neprijateljem ili posvetite vreme nekom detetu, usmeravate se ka Božijem suštinskom planu za ovaj svet. En Lamot piše: "Golfaska struja teče i kroz slamku ako je ova postavljena u istom pravcu."

Rođeni ste da živite ono što je Božiji san o zajedništvu i da to podstičete. Za to ste stvoreni. Ako to propustite, nije bitno šta ćete drugo uraditi - ma koliko piramida izgradili, ili

ma koliko impozantan vaš život izgledao. Živite pored Golfske struje. Ako ne budete pazili, umrećete kao gubitnik. Međutim, ako se usredsredite na taj zadatak da volite ljude onakve kakvi jesu, onda nije bitno šta sve nećete postići - ipak ćete voditi veličanstven život.

"Pored milijardi ljudi na ovom svetu, trebalo bi izmisliti neki sistem da niko ne bude usamljen."

Neko je to već uradio. Naš nebeski otac. ◀

ZAŠTO LJUDI ODLAZE IZ CRKVE?

Bill Smalt

"Sudeći po posećenosti na bogoslužnjima, izgleda da u nebu neće biti gužve..." (M. F. Powers)

Kada već završava zadnja pesma, u srcu propovednika raste osećanje radosnog zadovoljstva. Kada razmišlja o upravo završenom bogoslužnju, oseća se divno: "Bilo je blagoslovljeno od samog početka sve do kraja, svako je osetio sveže delovanje Svetog Duha i silu Reči Božije."

Ali kako propovednik ide prema vratima da se pozdravi sa ljudima, letimice prođe pogledom mesto gde je pre par nedelja sedelo nekoliko ljudi, o kojima je poslednjih godina brinuo.

Osećanje o uspešnosti bogoslužjenja se polako gubi. Sad u svom srcu oseća bol - bol koju prilikom pozdravljanja sa ljudima pokušava da ignoriše.

Jedan od glavnih razloga zašto propovednici odlaze iz službe jeste - razočaranje. Gledati ljude kako odjednom iz godine u godinu odlaze iz zajednice, utiče na emocije propovednika i na rast razočaranja i osećaja neuspeha.

Propovednici se stalno suočavaju sa činjenicom da oni koji su dugo vremena bili deo zajednice odlučuju da odu. I to ljudi kojima su služili i kojima su posvetili mnogo pažnje da prođu kroz razne teške periode u njihovim ličnim životima. Iako se o ovome govori u zajednici, jako boli kada ljudi stvarno odlaze iz zajednice.

Zajednica je bila za to određena da bude zajedništvo, u kome će narod Božiji da raste i cveta. Psalam 52,8 kaže: "A ja sam kao maslina zelena u domu Gospodnjem." Ako iz nekog razloga odlaze - ljudi koji su bili u zajednicu zasađeni, napr. zbog preseljenja, za propovednika i za svakoga koje sa njima blizak nastaje vreme tuge. Ovaj osećaj gubitka, prekinutog odnosa za propovednika može biti sličan onome što oseća čovek prilikom razvoda.

Kada su ljudi po prvi put počeli da odlaze iz zajednice koju sam vodio, to me je bukvalno "uništavalo" i mesecima sam se borio sa pitanjem: "Gde sam pogrešio?" Nekoliko puta sam posetio ove hrišćane i nikada nisam mogao da shvatim, kako je moguće da su prestali da dolaze u zajednicu. Kasnije sam saznao da je razlog bio to što su se posvađali sa jednim mladim članom iz zajednice. Ipak nisam mogao da shvatim kako nije bilo moguće da se reši taj konflikt.

Biblijska škola me nije za ovo pripremala. Kada su mi razni ljudi govorili o ljudima koji su otišli iz njihove zajednice bez nekog ozbiljnog razloga, primetio sam bol u njihovim srcima i jecaj kao da su pitali: "Da li neko može da mi objasni zašto su ljudi otišli zbog takve gluposti kada sam im posvetio deo svog života?" Ako ovaj bol zbog gubitka jednostavno ne predate Isusu, to može negativno uticati na vaš brak i porodicu. Može da utiče na to da ćete stalno da se borite sa osećanjima neuspeha i razočaranjem. I što je čovek koji odlazi više bio uključen u zajednicu, i blizu propovednika tim postoji veća potreba da se prevaziđu ove negativne emocije.

Jedan propovednik mi je rekao kako je u sred jednog građevinskog poduhvata otišla veća grupa ljudi iz zajednice. Nekome se nije nešto svidelo u vezi građevine i počeo je javno da širi negativni stav među ostalim članovima.

Kada sam ga slušao osetio sam veliko razočaranje, koje je propovednik doživeo. Još pre mesec dana on je bio pun oduševljenja i radosti zato što je cela zajednica trebalo konačno da se preseli iz stare zgrade u novu. Ali sada sam ga slušao i naprosto nisam znao kako da mu pomognem. Odlučio sam da vidim šta Biblija kaže u vezi sa ovom problematikom.

Proučavao sam Božiju Reč i molio Gospoda da mi da neke biblijske odgovore na ova pitanja sa kojima se suočava svaki propovednik. Verujem da Božija Reč daje siguran pravac i ohrabrenje

u vezi ove stvari. Postoji mnogo različitih razloga zašto ljudi odjednom odlaze iz zajednice ali bih hteo ovde da navedem samo pet, koji su najčešći.

1) Nisu dovoljno pustili korenje

Bez korenja se ljudi jako lako učlane u zajednicu ali isto tako i lako odu - i obično sa sobom povuku i neke druge ljude. Jedan od osnovnih razloga zašto ljudi odlaze iz zajednice je taj što nisu dozvolili Isusu da ih "zasadi" tako da njihovo korenje ode u dubinu da bi donosili rodove. Biblija govori da bez korenja ne možemo da cvetamo: "Pravednik se zeleni kao finik, kao kedar na Livanu zasađeni u domu Gospodnjem, zelene se u dvorovima Boga našega, rodni su i u starosti jedri i zeleni..." (Psalam 92,13-15)

Sam Bog je stvorio zajednicu. A ljudi su kao drveće: moraju da puste korenje da mogu da rastu i cvetaju.

Ovo primećujem već nekoliko godina, i govorio sam o tome sa mnogim propovednicima. Postoje ljudi koji posećuju nedeljna bogoslužjenja, i možda im se posveti i dušebrižnička nega, ali se čini da stalno stoje blizu "ograda", i stalno traže priliku kako bi izašli napolje.

Kada dolaze u zajednicu to je zbog toga da se malo nahrane i razvesele, no ne žele da rade na puštanju korenja, na predanju i samo je pitanje vremena kada će da odu. "Zeleniju travu" će uvek pronaći sa druge strane ograde. Uvek će naći nekog ko bolje propoveda od njihovog propovednika, ko ume bolje da se pobrine za njih, bolje da porazgovara sa njima i ima bolje darove. Isus gradi svoju crkvu i zna gde da nas zasađi, da rastemo i nosimo rodove. Nagli odlazak znači pokušavati sebe duhovno uništiti.

Pre nekoliko godina je jedan čovek, koji je izgledao kao da je gladan za Bogom, postao član naše zajednice. Činilo se kao da je postao deo vizije koju je imala naša zajednica, ali vreme i okolnosti su pokazale da on uopšte ne želi da bude deo te vizije. Poslednje što sam o njemu čuo jeste da ide iz zajednice u zajednicu i odlazi svaki put kada je pozvan da se preda Hristu.

Naravno da postoji i vreme kada Bog pomera

ljude u drugu zajednicu. No, verujem da ako ti ljudi nisu u tome vođeni Duhom Svetim, to će izazvati veliku štetu u njihovom duhovnom životu i Božijim namerama koje On ima sa njima.

2) Nisu se uklopili u zajednicu

Ljudi često odlaze iz zajednice tada kada se nisu poistovetili sa vizijom i pravcem u kojem se kreće zajednica. Svaka zajednica je posebna i ima drugačiju viziju, koju joj je Bog poverio, da bi ostvario svoje planove. Moguće je posećivati zajednicu, ali nikada se ne poistovetiti sa vizijom koju je propovednik primio od Gospoda.

To se dešava zato što taj određeni čovek ima svoju sopstvenu viziju, koja mu je bitnija od vizije zajednice, ili je u toj viziji nešto sa čime dotična osoba ne može da se složi. Bilo jedno ili drugo, dok se situacija ne reši kroz molitvu i razgovor samo je pitanje vremena kada će čovek odlučiti da ode iz zajednice. Ako neko godinama dolazi u zajednicu, a ne poistoveti se sa vizijom koju je propovednik primio od Gospoda, posle određenog vremena ova vizija će postati za njega problem i stvar zbog koje će otići iz zajednice.

Mnogo godina sam posmatrao ljude koji su imali stvarnu viziju od Gospoda, ali nisu hteli biti deo veće vizije i da tako razvijaju svoje darove i službu. Video sam kako prelaze iz zajednice u zajednicu, od jednog propovednika do drugog a bez toga da rastu u svom karakteru i darovima.

Jelisije je morao neko vreme da se poistoveti sa lijinom vizijom, Timotej takođe sa Pavlovom vizijom. Kada se neko poistoveti sa nečijom vizijom, spojen je sa njime i obojica mogu da rastu u Božijim stvarima. Kao Jelisije, i Timotej je trebalo da bude sa nekim spojen pre nego što je mogao da vrši svoju službu. Oni nisu otišli pre vremena. Kada bi Jelisije napustio Iliju preuranjeno, nikada ne bi primio duplu porciju darova.

3) Bežanje od istine

Nismo ni svesni koliko se često ovo javlja kao razlog zbog kojeg ljudi odlaze iz crkve. Kada je Božija Reč propovedana u sili Duha, ona donosi istinu - i to kako o Bogu, tako i o nama. Posmatrao sam ljude koji su odbijali osvedočenje Duha Svetoga nakon što im je

rečena istina.

Ne verujem u mlaćenje ovaca Božijom Reči. Istina iz Pisma nikada ne bi trebala da bude govorena grubo, već sa ljubavlju. Opomena nikada ne bi trebalo da ima za cilj da dovede ljude na naš nivo, već na nivo Božije Reči.

Ali jedno je sigurno, istina je uvek povezana sa time da želi da nas ispravi. Istina je put kojim u naš život dolazi osvedočenje. Istina nas čuva od laži i obmane. Većina opominjanja bi trebalo da se dešava indirektno: kroz propovedanje i izučavanje Reči Božije. To mora da se radi u sili Svetoga Duha. Nikada niko neće doći do određene tačke a da mu nije potrebna Reč Božija koja bi ispravljala neka područja njegovog života. Ako smo ubeđeni da smo na takvom duhovnom nivou da nam više istina nije potrebna, onda smo jako blizu da padnemo.

4) Zbog toga što su bili povređeni

Toga takođe ima u zajednici. Pismo nam kaže do kakvog otvrdnuća može dovesti uvreda: "Uvređen je brat kao tvrd grad, i svađa je kao prijevornica na dvoru." (Priče 18,19) Kada se pojave borbe među članovima zajednice moramo ih rešiti, jer u suprotnom, ljudi će skoro uvek da odu. Može to da traje određeni period dok cela stvar ne eskalira, ali na kraju će jedna strana da ode i obično će sa sobom povući još nekoliko ljudi, sa kojima su bliski.

Postoje dve vrste povreda koje čine da ljudi odlaze iz zajednice: Stvarna povreda. Naprimer, kada neko ogovara svoga brata i to se raširi po zajednici kao "gorka vest". Kada takav čovek sazna da je o njemu reč onda je dotaknut. To se može rešiti jedino razgovorom sa ljudima koji su u to bili direktno uključeni.

Mora doći do istinskog pokajanja, oproštenja i mora doći duh ljubavi da ljudi koji su u to bili uključeni ostanu u zajednici. Isus nam je tu dao tačan savet: "Ako dakle prinosiš dar svoj na žrtvenik i onde se setiš da tvoj brat ima nešto protiv tebe, ostavi onde svoj dar pred žrtvenikom, i idi prvo izmiri se sa bratom svojim, pa tada dođi i prinesi dar svoj." (Matej 5,23-24). Mnogi darovi koji su svake nedelje ponuđeni Bogu ne dođu ni do plafona. Povreda je tako ozbiljna stvar da Bog od nas neće ništa dok to ne bude rešeno. Ljudi koji ne srede svoje uvrede, brzo će direktno ili indirektno da šire svoju gorčinu i mrzovolju na druge. U Jevrejima

12,15 nas upozorava: "da ko ne ostane bez blagodati Božije", i "da ne uzraste kakav gorak koren i ne uznemiri vas", i da se mnogi njime ne opogane." Koren gorčine može da izraste iz mnogih izvora, ali nijedan nije gori od povrede.

Lažne povrede. Uvideo sam da se u zajednicama mogu naći i tzv. umišljene ili lažne povrede. Ne radi se o stvarnim povredama, nego o subjektivnim, koje su zasnovane na naravi, zrelosti ili motivima čoveka kojeg se tiču.

Na primer u nekim zajednicama propovednici ne praktikuju razgovor sa osobama suprotnog pola nasamo, ali takođe poznajem ljude koji su time bili dotaknuti, kada nisu mogli da razgovaraju sa propovednikom u njegovoj kancelariji nasamo. Ovo je umišljena uvreda. Izgleda kao prava, ali nije. Ljudi opravdavaju svoje stavove i razloge zbog kojih su povređeni i zašto žele da odu. Tokom godina dok sam vodio zajednicu, uvideo sam koliko je teško ubediti ljude da njihove umišljene povrede nisu opravdane i da su rezultat samo subjektivne reakcije koje proizilaze iz njihovih ličnih stavova.

Umišljene povrede mogu nastati kada se osoba ne slaže sa standardom koji je zajednica sebi postavila. Naprimjer nikome neće dozvoliti da služi napred na podijumu - bilo da se radi o slavljenju, sviranju na muzičkom instrumentu, propovedanju - ako ne daje desetak. I svako ko želi da služi unapred je upozoren na ovu stvar. Reč Božija kaže: "Ako, dakle, niste bili verni u nepravednom bogatstvu, ko će vam poveriti istinito bogatstvo." (Luka 16,11).

Neki ljudi mogu biti dotaknuti kada su suočeni sa nedostatkom istrajnog davanja. I to je dalji primer umišljene povrede. Ljudi znaju pravila, ali ih jednostavno ignorišu. I kada su suočeni sa time jednostavno odaberu osećaj uvređenosti. I nije iznenađujuće što onda odlaze iz zajednice.

5) Gubitak duhovne gladi

Nekada ljudi odlaze iz zajednice zato što su jednostavno izgubili glad za Božijom Reči. Kada Bog vodi zajednicu na novi nivo, svako je pozvan da ide dalje i da neke stvari ostavi za sobom. Nekada se radi o duhu sveta, koji treba ostaviti ili je to neka tradicija, koju moramo ostaviti. Kada propovednik i zajednica idu napred sa Bogom i neko ne želi da ide dalje, to će neminovno doneti razdvajanje (odvojenje).

Pogledajmo na slučaj Rute, Nojemine i Orfe. Orfa se vratila u Moab ali Ruta je išla dalje u Vitlejem. Veoma teško posmatram ljude "koji se vraćaju unazad". Trudim se da uradim sve kako bih ih uključio i ohrabrio. Ali isto kao što je to bilo sa Rutom ili Orfom, postoje ljudi koji ne žele ići tamo gde ih vodi Sveti Duh, i postoje oni, koji ne žele da idu dalje.

Kada čovek ne reaguje na delovanje Svetoga Duha, onda počnu da ga nerviraju oni koji idu dalje. Naravno da to može da bude i motivacija da idu dalje. Propovednik mora da ima tu sposobnost da ohrabri i da stvori takvu atmosferu u kojoj svako može da raste i razvija (ima) duhovnu glad, tj. apetit za još.

Propovednik mora da upamti da će ljudi da dolaze i odlaze. Odsutnost nekih će na njega imati veći uticaj nego prisutnost drugih. Moraće da se izbori sa emocijama kao što je gnev, odbačenost i razočaranost.

Pavle je to doživeo kada ga je blizak saradnik u službi napustio zbog ljubavi prema svetlu (Kološanima 4,14; Filimonu 1,23). Pavle je napisao: "Jer me Dimas ostavi - zavolevši ovaj svet". (2. Timotiju 4,10). Siguran sam da se i Pavle pitao kako je to moglo da se dogodi.

Ako si propovednik, koji je izgubio ljude, koji su ti bili bliski, približi se u poniznosti i čistoti, više ka Bogu. Kada to učiniš. Isus će obnoviti tvoju dušu i učiniće da ćeš doći na viši stepen duhovne zrelosti, snage karaktera i blagoslova u svom odnosu sa Ocem, koji i sada čeka da te zagrlj. ◀

RAST U HRISTU

Vilem D. Šneberger

"Nego držeći se istine mi treba u ljubavi da uzrastemo u svemu - do njega, koji je glava, Hristos." (Ef. 4,15)

Kada se čovek rodi, veoma je sićušan - obično ima negde oko tri kilograma i dugačak je oko 50 cm. Svi očekuju da će nakon rođenja da dobije na težini i raste. Majke su nesrećne kada dete ne dobija na težini i slabo raste. Fizički rast je neizbežan i normalan. Iako je beba već ceo

čovjek, mora da naraste da od nje postane čovjek sa svim odlikama odrasle osobe.

Kao što može fizički rođeno dete da zaostane u razvoju, tako može zaostati i Božje dete, koje se rodilo duhovno. No, ovde je opasnost još mnogo veća, jer kada se čovek rodi u Božijoj porodici, veoma je radostan zbog nove sredine u koju je došao, i jako lako dobije utisak, da je već sve dobio. Kada ne raste, i posle određenog vremena shvati da mu mnogo toga nedostaje, postaje razočaran i obeshrabren. Upadne u razmišljanje da je sve to sebi umislio i da Bog možda za njega uopšte nije zainteresovan. Ne želi sebi da prizna, da je greška u tome, što je zakržljao u rastu. Zato Biblija tako često naglašava potrebu duhovnog rasta. Međutim, nema duhovnog rasta bez novorođenja (Jovan 3:3-8)! Jesi li se rodio u Božijoj porodici? Nije moguće da se neko u njoj rodio a da to ne zna!

Biblija kaže šta je za ovaj rast potrebno. Novorođenče mora redovno da jede. Duhovna hrana jeste Reč Božja. Probajte da ne nahranite bebu samo u toku jednog dana! Ceo dan će da više zbog toga što je gladna. A koliko dugo možemo izdržati bez hrane u duhovnom životu? I u duhovnom životu moramo disati. Ovo disanje je molitva. Kada se ne molimo, gušimo se. Potrebno nam je i kretanje. Duhovno kretanje je svedočanstvo i služba ljubavi. Bebi su još potrebni ljudi, koji će se o njoj brinuti. Kod Božje dece to je zajednica vernika. Bez ovog zajedništva jesmo kao beba, koju je majka nakon rođenja negde ostavila.

U vezi sa duhovnim rastom Biblija ima dve napomene.

1) Da je "rast u Hristu" pre svega, rast u sličnosti sa Njime. Ako rastemo duhovno postajemo slični Hristu. Ponašamo se u skladu sa Hristom, a ne sa svetom u kome živimo. Svet i njegov način razmišljanja će na nas svakako uticati i privlačiti nas da mu postanemo slični. Zdrav duhovan rast međutim znači, da živimo prema Hristovom primeru, a ne prema svetskim standardima. Ovo treba da učimo i onda će naš rast biti primetan. Čim više učimo, tim više rastemo. Ovde nastaje velika duhovna borba u našem životu.

2) Dalje, to je rast "u svemu". U nekim stvarima ćemo imati više uspeha: prestaćemo da lažemo, da uzimamo uzalud Božje ime, da krademo, ponašaćemo se pristojno. A sa nekim

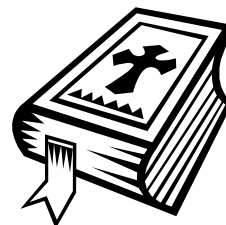
stvarima ćemo imati poteškoća. Borićemo se sa predrasudama, isticanjem sebe, ponosom, nametanjem svoje volje, možda sa nečistim mislima i pogledima, pohlepom itd. itd. Rasti u Hristu "u svemu" obuhvata i ova područja. U svemu, u svakom području našeg života treba da se vidi Isus. Nije moguće "biti u Hristu" i živeti u grehu. S tim u vezi nas Sveti Duh jasno opominje.

A kakav je preduslov za rast ili šta ga uslovljava? Biblija govori o "istinitosti". Grčka reč ovde ima dva značenja: "biti istinit" i "govoriti istinu". Najveća kočnica za rast jeste neistinitost, licemerstvo, kada čovek živi u grehu a pretvara se da je pobožan. Istinitost je harmonija unutrašnjeg i spoljašnjeg života, harmonija između onog što čovek misli i kako se ponaša. Upravo tu se najviše pokazuje naša neistinitost, kada pokušavamo da sakrijemo svoj greh i da ga pritajimo. Istinitost počinje tamo gde svoj greh priznam pred Bogom i pred ljudima, iz Božije ruke prihvatim oproštenje i ostavim greh. Time postajem oslobođen za duhovni rast - potencijal za moj rast je oslobođen. Često se plašimo "sramote" povezane sa priznanjem svog greha. Ali zar nije veća sramota kada u duhovnom rastu zastanemo, zakržljamo i postanemo duhovni bogalji, karikature, koje posmatraju svi ljudi?

U grčkom tekstu upotrebljen je gramatički oblik koji otkriva samu tajnu duhovnog rasta. Biblijski stih može da se prevede na dva načina: "budite istiniti u ljubavi i porašćete" ili "budite istiniti i porašćete u ljubavi". Oba su tačna. Voli Boga celim srcem i porašćeš duhovno. Otvori Bogu celo srce i porašćeš u Njegovoj ljubavi.

Bog nam je dao da se duhovno rodimo, da bi rasli. Rastemo li? U čemu smo uznapredovali u toku poslednjih godinu dana svoga života? ◀

Izvor: "Slovo a život", 2/2003.

BOG ČEKA DA IZVRŠI ŽELJU ČOVEKA MOLITVE

S. L. Brengle

Svi veliki zadobivači duša za Hrista su bili ljudi mnogih i silnih molitvi, a svim velikim probuđenjima crkve su prethodile ustrajne i pobjedničke molitve u tajnoj kleti. Pre nego je Isus započeo svoju javnu službu, proveo je četrdeset dana i noći u tajnoj molitvi i postu (Mt. 4:1-11). Pavle je neprestano molio. Danju i noću njegove su se molitve, iskanja i zagovaranja za verne dizala ka Bogu (Dela 16:25; Fil. 1:3-11; Kol. 1:3; Kol. 1:9-11).

Izliću Svetog Duha, i obraćenju tri hiljade ljudi u jednom danu, prethodili su desetodnevna molitva, zahvaljivanje i ispitivanje srca i Svetog pisma. I nastavilo se sa molitvom dok se drugog dana nije obratilo još pet hiljada ljudi, "pa se i mnogi sveštenici pokoravahu veri" (Dela 6:4-7).

Martin Luter je molio tri sata dnevno i slomio vekovima star jaram religiozne tiranije oslobodivši mnoge zarobljene narode. Džon Knoks (John Knox) je imao običaj da provodi noći u molitvi vičući glasno Bogu: "Daj mi Škotsku ili ću umreti!" i Bog mu je dao Škotsku. Bakster (Baxter) je suzama molitve doslovno uprljao zidove svoje sobe i poslao plimu spasenja po celoj zemlji.

POLA NOĆI I CELE NOĆI U MOLITVI

Uvek iznova i iznova Džon Vesli (John Wesley) u svom *Dnevniku* govori o pola ili celoj noći provedenoj na molitvi, kad se Bog približavao i kad su on i njegovi pomoćnici bili osnaženi te su bili spremni osloboditi Englesku od bezbožnosti i poslati probuđenje čiste vere po celoj zemlji.

David Brainard koji je patio od tuberkuloze znao je noću ležati na smrznutoj zemlji umotan u medveđe krzno, kašljati i pljuvati krv, dok je u molitvi plakao pred Bogom i tražio spasenje američkih indijanaca. Bog ga je čuo, te se obratilo na stotine njih.

Noć pre nego što je Džonatan Edvards (Jonathan Edwards) propovedao svoju snažnu propoved, sa kojom je počelo probuđenje koje se proširilo po čitavoj Novoj engleskoj, on je

proveo noć u molitvi.

Mladić po imenu Livingston iz Škotske bio je pozvan da propoveda ispred jedne velike zajednice. Osećajući svoju unutrašnju slabost, proveo je noć u molitvi. Sledećeg dana je propovedao, i pet stotina ljudi je tražilo da preda svoj život Spasitelju.

Gospod i danas, treba i traži ljude molitve više nego ikad!

IZMOLI NEBESKO PROBUĐENJE ZA SVOJU ZAJEDNICU

Finej (Finney) je imao običaj moliti sve dotle dok cele pokrajine tj. opštine ili gradovi ne bi pale pod uticaj Svetoga Duha. Jednom je toliko bio iscrpljen od molitve i poslao, da su ga prijatelji poslali na putovanje po Sredozemnom moru da se odmori.

On je bio toliko opsednut željom da se ljudi spasu, da nije mogao da se odmara. Finej je doslovno padao u agoniju u svojim molitvama, njegova duša se "kidala" od želje da se grešnici spasavaju. Ova želja je na kraju Fineja tako obuzela da je molio danima i noćima, sve dok jedne večeri nije doživeo snažno pohođenje Božje sa obećanjem da će taj "sam posao dalje, nositi sam Bog".

Kad se vratio sa svog "odmora" u Nju Jork, napisao je i štampao svoje *Lekcije o verskim probuđenjima*. Ova knjiga je imala veliki uticaj na vernike i crkvene vođe, te je počelo probuđenje na raznim mestima širom sveta.

Ova knjiga je pala u ruke gospođi Both (Booth) i silno uticala na nju, tako da je nastanak misije Armija Spasa, u velikoj meri Božji odgovor na molitvu čoveka koji je u agoniji, molio, bolovao i vapio - da Bog proslavi svoje ime i spasi duše.

U Americi je bio jedan mladi evanđelista i gde bi on prošao, tu bi prošao i pravi "tornado probuđenja". U tom gradu bi se na stotine ljudi obraćalo Bogu. Ja sam se pitao gde leži tajna njegove sile, dok mi jedna gospođa, u čijoj je kući on boravio kao gost, nije rekla da je on čitavo vreme molio i samo molio. Teško ga je mogla dozvati da nešto pojede od njegovih silnih rvanja sa Bogom, u molitvi.

SUBOTNJE MOLITVENE NOĆI

Finej je pričao o crkvi u kojoj su probuđenja neprekidno trajala trinaest godina. Na kraju probuđenje je prestalo i svi su se uplašili i ispitivali zašto, dok se jednoga dana u suzama nije digao jedan čovek i rekao kako je trinaest godina svake subotnje noći molio do iza ponoći, da Bog sebe proslavi i spasi ljude. Ali pre dve nedelje je prestao sa svojim molitvama i tada je probuđenje stalo.

Ako je Bog odgovarao na ovakve molitve, kakva onda ogromna odgovornost leži na svakom od nas, da molimo! Kakve bi samo promene u crkvi i zemlji nastale, kada bi se verni po zajednicama istrajno i gorljivo predali molitvi!

Neka niko ne zamišlja da je molitva lak posao. Prava molitva je kao teško breme, težak posao koji dovodi do agonije, ali se vremenom pretvara u silnu radost, zbog jedinstva i zajedništva sa Isusom na molitvi.

Posetio me jedan propovednik, koji moli svakoga dana, on na molitvi provede više od sat vremena i posebno makar pola sata pre bogoslužjenja. On je bio čovek kojeg je Bog upotrebljavao, ljudi su se obraćali kroz njegovu službu. Ali, on mi je jadio kao kako često mu se dešava da mora sebe prisiliti na tajnu molitvu. Svi ljudi molitve osećaju isto, oni su uvek na kušnji, u sukobu sa sotonom i telom, koji ih žele odvratiti od molitve (Ef. 6:10-18).

Bramvel (Bramwell) koji je viđao na stotine ljudi kako se obraćaju Bogu za spasenje ili predaju Bogu na posvećenje, molio je po šest sati dnevno, a ipak je rekao da nerado ulazi u tajnu klet na molitvu. Morao je sebe prisiljavati da to učini. A kad bi počeo moliti, često puta mu se dešavalo da je imao "suvo" razdoblje, ali je ustrajao u veri i nebasa su se otvarala, i on se rvao sa Bogom dok pobeda nije došla. Tada se, dok je propovedao, nebo otvaralo i kiša je blagoslova padala na ljude (Isa. 40:29-31).

Jedan čovek je pitao drugog: "Kako to da Bramvel može izreći tako nove i divne stvari koje donose blagoslove mnogim ljudima". "To je zato što on živi tako blizu Božjeg prestola, i Bog mu govori svoje tajne koje zatim on prenosi nama," bio je odgovor.

Džon Smit (John Smith), koji je kao i Bramvel provodio mnogo vremena u molitvi, uvideo je

takođe, da je teško započeti sa molitvom, ali i teško prestati kada blagoslovi počnu da se izlivaju. Gde bi god Smit išao, silni talasi probuđenja bi se širili oko njega.

No, otpor prema tajnoj molitvi može nastati iz jednog ili više razloga:

a) Od zlih duhova (demoni). Ja mislim da se sam đavo ne brine za ljude koji mole u javnosti. On zna da mnogi to čine na prozivku ili iz običaja, navike. Ali on mrzi da vidi one koji kleče u tajnosti, jer ti su ljudi na Božjem poslu i ako ostanu u veri, na putu su da pokrenu Boga i celo nebo. Zato đavo se žestoko suprotstavlja takvim moliocima i molitvama.

b) Zbog lenjosti tela i uma, od previše spavanja i previše jela koje nepotrebno umrtvljuje i opterećuje telo, i otupljuje dušu i naravno zbog ne praktikovanja posta.

c) Zbog bolesti ili umora, premalo sna i suviše posla, bez odmora, ovakav život iscrpljuje telo i takođe umrtvljuje dušu.

d) Zbog propusta da odmah reagujemo kad osetimo da smo vođeni (taknuti) Svetim Duhom da idemo na molitvu. Ako ikad osetimo da bi trebali ići na molitvu a oklevamo, i nastavimo da čitamo, razgovaramo ili radimo, Duh molitve će se ugasi, udaljiće se od nas zbog naše neposlušnosti (1. Sol. 5:19).

Odgovorimo odmah na unutrašnji poziv Duha za molitvu. "Oduprimo se đavolu, pa će pobeći od nas" i držimo svoje telo u pokornosti da sami ne budemo odbačeni pošto smo drugima propovedali (Jak. 4:7; 1. Kor. 9:27).

HOĆEŠ LI TI BITI TAJ - TA?

Isus je učio, da treba uvek moliti i nikada ne prestati. Pavle takođe opominje: "molite bez prestanka" (Lk. 18:1; 1. Sol. 5:18).

Jedan čovek koji moli i veruje može zadobiti pobedu za ceo jedan grad ili narod. Ilija je to učinio na brdu Karmel; Mojsije je to učinio za otpali Izrailj; Danilo u Vavilonu... Ako će mnogi ljudi biti vođeni na takav način, pobeda će još veća i još slavnija (Mt. 18:19).

Neka niko u svom nevernom i zlom srcu ne zamišlja da Bog nerado odgovara na molitve. On je uvek voljan odgovoriti onim moliocima

čija srca su ispravna (prava) pred Njime. Bog želi više odgovoriti na molitve nego što roditelji žele dati hleb svojoj deci! (2. Dn. 16:9; Lk. 11:11-13)

Kada je Avraam molio za Sodomu, Bog je odgovarao dok Avraam nije prestao da traži (1. Moj. 18:22-32). Ne ljuti li se na nas Bog često, što često tražimo bojažljivo male blagoslove? Kao što se prorok Jelisej naljutio na cara koji je udario samo tri puta, a trebao je da udari pet ili šest puta? (2. Car. 13:18-19). Caru je manjkala gorljivost i potpuna pobjeda mu je izmakla. A kakva je naša gorljivost? Naše lične pobjede ili pobjede naše crkve najbolje svedoče o tome.

Dođimo hrabro do prestola milosti i tražimo velike stvari, da bi naša radost bila potpuna, a Otac proslavljen! (Jev. 4:16; Jn. 16:23-24) ◀

OGOVARANJE

Brent Kercheville

Ljudi ne prepoznaju činjenicu da ogovaraju. Ogovaranje prepoznavamo kada drugi ogovaraju, ali često mislimo da naše reči ne predstavljaju ogovaranje. Nalazimo izgovore za naše reči, jer smatramo da kada je nešto činjenica onda to i nije ogovaranje.

Međutim, definicija za ogovaranje, prema Pismu, jeste jednostavno "šaputanje". Stoga, ogovaranje jeste govoriti reči o nekoj osobi a ne želiti da to ta osoba čuje. Činjenično stanje ne odlučuje o tome da li je nešto ogovaranje ili ne. Ako ne govorimo istinu, onda smo i lažovi i ogovarači. Ono što se pretpostavlja definicijom o "ogovaranju" jeste da izgovorene reči nanose bol.

Stoga, šapućemo reči nekoj osobi ali ne želimo da osoba o kojoj se govori zna da govorimo reči iza njenih leđa. Novi zavet jasno kaže da je ogovaranje i šaputanje greh (2. Kor. 12:20). Hrišćanima je data zapovest: "Ni jedna ružna reč da ne izlazi iz vaših usta, nego samo koja je dobra za nazidanje - gde je potrebno, da slušaocima bude blagotvorna." (Ef. 4:29 EČ).

OGOVARANJE UNIŠTAVA

Ogovaranje ne izgrađuje nego uništava - razara. Ne iskazujemo nikakvo dobročinstvo ili ljubaznost kada odlučimo da ogovaramo nekoga. U izrekama nalazimo puno mudrih uputa koja govore o posledicama ogovaranja.

"Opak čovek zameće svađu, i opadač rastavlja glavne prijatelje." (Pri. 16:28 RDK).

Ova izreka zaista pokazuje koliko velika šteta može nastati kada je neko klevetnik ili ogovarač. Čak će se i najbolji prijatelji razići ako je jedna od osoba umešana u ogovaranje. Ovo je komparativna izreka. Pokvarena osoba se upoređuje s klevetnikom. Sejanje razdora se poredi sa razdvajanjem najboljih prijatelja.

Ogovarač nikada ne misli o sebi kao o pokvarenoj ili zloj osobi. Svako ko ogovara misli da su stvari koje kaže nevine i da time ne nanosi nekome štetu. Mi samo o neko "razgovaramo". Moramo se setiti toga da ako sve ono što govorimo nije na korist, za izgradnju, i ako ne bismo želeli da to ta osoba čuje, onda - ogovaramo.

Prijatelji će se razići i brakovi će se raspasti kada govorimo drugima o stvarima koje su nam kazane u poverenju. "Ko otkriva tajnu, postupa neverno; zato se ne mešaj s onim koji razvaljuje usta." (Pri. 20:19 RDK). Nepošteno je ponašati se kao prijatelj a govoriti protiv te osobe. Ponašajmo se kao ličnost kojoj se može verovati kada se radi o osetljivim informacijama. Međutim, govoriti o poverenim stvarima je, takođe, ogovaranje. Ogovaranje uništava poverenje koje je nastalo prilikom izgradnje određenog odnosa.

Jedno od mesta gde ogovaranje besni jeste brak. Supružnik će govoriti drugima protiv svog bračnog druga. Stvari koje su rečene u poverenju kazaće se drugima, umesto da se to drži u tajnosti. Žena se može požaliti na ponašanje svoga supruga prema drugim ženama. Suprug se može požaliti drugima na svoju ženu.

Umesto da razgovaramo sa svojim supružnikom u vezi sa problemom, skloni smo o tome radije razgovarati sa svima drugima. Ovo ogovaranje neće rešiti problem i to je razlog zašto brak postaje sve gori. Vrlo je teško biti pažljiv supružnik ako par drugima govori protiv vas.

SIPANJE ULJA NA VATRU

"Kad nestane drva, ugasi se oganj; tako kad nema opadača, prestaje raspra." (Pri. 26:20 RDK).

Upravo onako kao što je drvo gorivo za vatru, tako je i ogovaranje gorivo za svađu. Svađa, raspravljanje, i sigurno je da će biti problema u vezi gde postoji šaputanje i ogovaranje.

Solomon nas savetuje, kako možemo zaustaviti probleme: **"Prestanite ogovarati!"** Kada bi braća i sestre u Hristu primenili ovu izreku, videli bismo mnogo manje sukoba i svađa u lokalnim crkvama.

Na žalost, mnogo puta je propovednik taj koji najviše krši Božju zapovest u pogledu ogovaranja. Propovednici često misle da su oni oslobođeni od ovog pravila i da im je dozvoljeno govoriti drugim ljudima i drugoj braći o tome što drugi propovednik radi. Propovednik uopšte ne želi otići kod osobe koja ga je povredila kako bi istoga doveo do pokajanja ili do zajedničkog razumevanja. Radije jednostavno šapuće bilo kome ko je voljan da sluša. Prijatelji, nikome nije dozvoljeno ogovarati. Propovednici ne smeju da ogovaraju druge propovednike ili članove. Braća ne smeju ogovarati drugu braću i sestre. Solomon nam kaže da ako bi prestala ogovaranja onda bi i rasprave, takođe, prestale.

SLATKE REČI SA ZLIH USANA

"Reči su opadačeve kao izbijenih, ali silaze unutra u trbuh." (Pri. 18:8; Pri. 26:22 RDK).

Ovu je izreku Solomon dva puta potvrdio i opisuje dva problema koja nastaju ogovaranjem. Prvo, bol koji nastaje izgovaranjem štetnih (negativnih) reči doseže sve do dna utrobe. Potcenjujemo količinu emocionalne štete koju nanosimo kada ogovaramo druge. Ali druga je tačka glavna stvar na što Solomon pokazuje, a to je da sami želimo slušati reči ogovaranja. Klevetnikove reči su kao ukusni zalogaj. Sami želimo slušati reči šaptača. Želimo čuti prljave stvari o drugoj osobi. Ako klevetnik ne bi imao one koji slušaju, onda ne bi bilo ni šaputanja. Sami smo krivi kada slušamo nekoga ko govori o drugoj osobi. Ne greši samo ona osoba koja ogovara nego i ona koja radosno sluša.

"Zao čovek pazi na usne zle, a lažljivac sluša

jezik pakostan." (Pri. 17:4 RDK).

Solomon još više osvetljuje ovu tačku, nazivajući lažovom i zločincem, onoga ko sluša nekoga ko ima pakostan jezik. Želimo okriviti onoga koji ogovara. Sigurno je da je onaj ko ogovara osuđen. Ali Solomon provodi više vremena osuđujući onu osobu koja sluša.

Mi smo ti koji moramo promeniti temu. Mi smo ti koji moramo otići od osobe koja ima pakostan jezik. Mi smo ti koji treba da upozorimo osobu koja ogovara da to nije njena stvar i da ne bi smela ogovarati. U protivnom, mi smo saučesnici u zločinu, pakostni opadači, mi smo se pridružili nečijem ogovaranju.

Svet je pun ljudi koji su voljni izigrati nečije poverenje i ogovarati druge. Kao Isusovi sledbenici moramo pokazati da smo drugačiji od sveta. Kako je užasno videti hrišćanina koji ogovara zajedno sa nevernikom! Sigurno je da onda nanosimo veliku sramotu našem Gospodu i ne iskazujemo ljubav i nemamo samokontrolu nad našim jezikom, a to je nešto što Gospod najviše traži da vidi kod nas. "Ako ko misli da je pobožan, a ne zauzdava svoj jezik, nego vara svoje srce, njegova pobožnost ništa ne vredi." (Jak. 1:26 EČ) ◀

---

misaone refleksije

REFORMACIJA - PROBUĐENJE *Francis Schaeffer*

"Ljudi ponekad razmišljaju o dve reči, o reformaciji i probuđenju, kao oštar kontrast jedno drugome, ali to je pogrešno. Obe reči se

odnose na pojam obnovenja.

Reformacija se odnosi na obnovu čiste nauke, probuđenje se odnosi na obnovu hrišćanskog života. Reformacija govori o povratku naučavanju Biblije, probuđenje o životu koji je stavljen u pravilan odnos prema Svetome Duhu.

Svi veliki trenutci crkvene istorije su se desili onda kada su se oba ova principa obnove desila istovremeno, tj. povratak čistoj nauci i kada su u isto vreme hrišćani u svome životu iskusili silu Svetoga Duha. Ne može biti pravoga probuđenja dok nije došlo do reformacije a reformacija nije potpuna bez probuđenja."

PASTIR PO VOLJI NARODA *nepoznati autor*

Ako slučajno govori više od dvadeset minuta:
"On je veoma dosadan!"

Ako poseduje nov automobil: "On je ponosan i bogat!"

Ako obilazi vernike, onda: "Neprestano skita i kafeniše!"

Ako spominje milostinju ili dobrovoljne priloge:
"Samo na novac misli!"

Ako uređuje crkvu: "Razbacuje se s novcem!"
Ako gradi: "Želi da se istakne!"

Ako je mlad: "Neiskusna je! Ko će da ga sluša?"

Ako je star: "Taj je van vremena. Ko može da ga razume?"

Ako umre: "Zar nema nikoga da ga zameni?"

DVA PRIJATELJA *Preuzeto sa Interneta*

Dva prijatelja su šetala po pustinji. Odjednom počeo se raspravljati i jedan udari drugog. Udareni se oseti povređenim i bez reči napiše na pesku: "DANAS DOBIH UDARAC OD NAJBOLJEG PRIJATELJA".

Nakon toga dođoše do jedne oaze da se okupaju. Udareni zamalo se udavi kupajući se a

od sigurne smrti spasi ga prijatelj. Kad se malo oporavio na jednom je kamenu urezao:
"DANAS MI JE NAJBOLJI PRIJATELJ SPASIO ŽIVOT".

Prijatelj, koji je sve to posmatrao rekao je:
"Kada sam te udario zapisao si to na pesku a sada urezuješ u kamen. Zašto?"

Ovaj ga pogleda i odgovori: "Kad nam neko napravi nešto loše, treba da zapišemo na pesku, da bi to vetrovi izbrisali. No, kada nam neko napravi dobro, treba to urezati u kamen da ostane zapisano.

Zapamti da RANE treba zapisivati na pesku a BLAGOSLOVE u kamenu... jer duže trajaju.

Smešna strana...

NEMA PROBLEMA

Posle završenog bogoslužjenja pastir je prišao jednom bračnom paru sa dvoje dece da ih pozdravi. Osmehnuo se i zapitao starijeg sedmogodišnjaka: "Dakle Jovice, reci mi kako se slažeš sa tvojim mlađim bratom?"

Dečak ravnodušno odgovori: "Odlično, mi nemamo nikakvih problema, ja sve podnosim..."

ALI MAMA...

Jednoga nedeljnog jutra majka budi sina i kaže mu da treba da se spremi za službu. Sin odgovora da mu se ne ide u crkvu tog jutra, a ona mu odgovori da ne govori budalaštine i da se digne i brzo spremi za crkvu.

"Ali mama", odgovora sin "svi me tamo mrze i propovedi su im dosadne."

Majka odgovora: "Ma hajde, niko te ne mrzi osim onih par kukolja, a propovedi ljudima puno znače. I na kraju, moraš da ideš, sine, ti si propovednik te crkve!"

PRESLANI AFORIZMI

Jan Vareca

* U našoj crkvi svi smo jednaki, ali nismo isti.

* U našoj crkvi se uvek najviše govori o onome čega nije bilo, niti će ikada da ga bude.

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.rs i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete downloadovati sa našeg sajta.

<http://www.siont.net/>